

Czwartek, 12 maja 2016 r.

P8_TA(2016)0227

Zapobieganie handlowi ludźmi i zwalczanie tego procederu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 maja 2016 r. w sprawie wdrażania dyrektywy 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar z perspektywy równości płci (2015/2118(INI))

(2018/C 076/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 oraz art. 3 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i art. 8, 79 i 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając art. 3, 5 oraz art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1979 r. w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), a w szczególności jej art. 6 mający na celu zwalczanie wszelkich form handlu kobietami oraz wykorzystania prostytucji kobiet,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1949 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji,
- uwzględniając deklarację pekińską i pekińską platformę działania, przyjęte podczas czwartej Światowej Konferencji w sprawie Kobiet w dniu 15 września 1995 r., oraz późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na posiedzeniach specjalnych Organizacji Narodów Zjednoczonych Pekin + 5 (2000 r.), Pekin + 10 (2005 r.) i Pekin + 15 (2010 r.) oraz na konferencji przeglądowej Pekin + 20,
- uwzględniając Protokół z 2000 r. o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniający Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, a przede wszystkim zawartą w nim – przyjętą na szczeblu międzynarodowym – definicję handlu ludźmi,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r. oraz Protokół fakultatywny do Konwencji o prawach dziecka w sprawie handlu dziećmi, dziecięcej prostytucji i dziecięcej pornografii, a także rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽¹⁾,
- uwzględniając konwencję z Oviedo o prawach człowieka i biomedycynie,
- uwzględniając Konwencję o ochronie dzieci i współpracy w dziedzinie przysposobienia międzynarodowego, podpisaną w Hadze,
- uwzględniając wspólny komentarz ONZ do unijnej dyrektywy w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, który domaga się zapewnienia międzynarodowej ochrony ofiarom handlu ludźmi w sposób uwzględniający aspekt płci,
- uwzględniając Konwencję MOP nr 29 dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej, w której w art. 2 zdefiniowana została praca przymusowa,
- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz zalecenia Rady Europy w tym zakresie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

Czwartek, 12 maja 2016 r.

- uwzględniając Konwencję Rady Europy w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (konwencja stambulska),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2219 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Szkolenia w Dziedzinie Ścigania (CEPOL) oraz zastępujące i uchylające decyzję Rady 2005/681/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiającą normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępującą decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW ⁽²⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidującą minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich ⁽⁴⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady 2004/81/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami ⁽⁶⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016” (COM(2012)0286),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Śródkresowe sprawozdanie w sprawie wdrożenia strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi” (SWD(2014)0318),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska agenda bezpieczeństwa” (COM(2015)0185),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Strategiczne zaangażowanie na rzecz równouprawnienia płci w latach 2016–2019” (SWD(2015)0278),
- uwzględniając sprawozdanie sytuacyjne Europolu dotyczące handlu ludźmi w UE (luty 2016 r.)
- uwzględniając sprawozdanie Eurostatu z 2015 r. zatytułowane „Handel ludźmi”,
- uwzględniając europejską ocenę wdrażania dyrektywy 2011/36/UE przygotowaną przez Dyрекcję Generalną ds. Analiz Parlamentarnych (EPRS),
- uwzględniając analizę dotyczącą aspektu płci w handlu ludźmi przygotowaną na zlecenie Komisji w 2016 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 4.12.2015, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 57.

⁽³⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 168 z 30.6.2009, s. 24.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 19.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0126.

Czwartek, 12 maja 2016 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie wykorzystywania seksualnego i prostytucji oraz ich wpływu na równouprawnienie płci ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie strategii UE na rzecz równości kobiet i mężczyzn w okresie po 2015 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz opinię Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A8-0144/2016),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z art. 5 ust. 3 Karty praw podstawowych UE handel ludźmi jest straszliwym naruszeniem praw podstawowych, a także naruszeniem ludzkiej godności i fizycznej oraz psychicznej integralności ofiar, wyrządzającym tym osobom poważne szkody, które często mają wpływ na całe ich życie, a także stanowi poważną formę najczęściej zorganizowanej działalności przestępczej, stymulowanej przez wysoki popyt i zyski szacowane na kwotę około 150 mld USD rocznie ⁽³⁾, co podważa zasadę praworządności; mając na uwadze, że różnice w ustawodawstwach państw członkowskich znacznie ułatwiają działalność zorganizowanych grup przestępczych oraz że ryzyko ścigania jest wciąż zbyt małe, a sankcje mające przeciwdziałać takiej działalności przestępczej są niestosowne w porównaniu z potencjalnymi wysokimi zyskami;
- B. mając na uwadze, że w art. 2 dyrektywy 2011/36/UE handel ludźmi zdefiniowano jako werbowanie, transport, przekazywanie, przechowywanie lub przyjmowanie osób, w tym wymianę lub przekazanie kontroli nad tymi osobami, z zastosowaniem groźby lub przemocy bądź innych form przymusu, uprowadzenia, oszustwa, podstęp, poprzez nadużycie uprawnień lub wykorzystanie sytuacji bezbronności, lub też wręczenie lub przyjęcie płatności lub korzyści dla uzyskania zgody osoby sprawującej kontrolę nad inną osobą, w celu wyzysku; mając na uwadze, że wyzysk obejmuje, w szczególności, wyzyskanie innych osób do prostytucji lub innych form wykorzystywania seksualnego, przymusową pracę lub służbę, w tym żebractwo, niewolnictwo lub praktyki podobne do niewolnictwa, zniewolenie, wyzyskiwanie do działalności przestępczej lub pobieranie narządów;
- C. mając na uwadze, że handel ludźmi przybiera wiele różnych form, a jego ofiary są wykorzystywane w wielu legalnie i nielegalnie prowadzonych rodzajach działalności, w tym także w rolnictwie, przetwórstwie spożywczym, sektorze usług seksualnych, pracach domowych, produkcji, opiece, sprzątanii, innych sektorach (zwłaszcza w przemyśle usług), żebractwie, działaniach przestępczych, przymusowym małżeństwie, wykorzystywaniu seksualnym dzieci w internecie, nielegalnej adopcji i handlu ludzkimi organami;
- D. mając na uwadze, że – jak stwierdzono we wspólnym komentarzu ONZ dotyczącym dyrektywy UE w sprawie podejścia opartego na poszanowaniu praw człowieka (z 2011 r.), liczne agencje ONZ przypominają, iż należy przyznać, że proceder handlu ludźmi, zarówno kobietami, jak i mężczyznami faktycznie istnieje, oraz przeanalizować różnice i podobieństwa w doświadczeniach kobiet i mężczyzn, jeśli chodzi o różne formy narażenia i przemocy;
- E. mając na uwadze, że obecny kryzys uchodźczy wykazał brak na szczeblu europejskim odpowiednich narzędzi wspólnego zwalczania handlu ludźmi, zwłaszcza handlu mającego na celu seksualne wykorzystanie kobiet i dzieci;
- F. mając na uwadze, że uniwersalna strategia nie jest efektywna oraz że w odniesieniu do różnych form handlu, takich jak handel dziećmi oraz handel w celu wykorzystania seksualnego lub pracy przymusowej, należy opracować specjalne i odpowiednio dostosowane środki z zakresu polityki;
- G. mając na uwadze, że należy docenić dyrektywę 2011/36/UE za zawarte w niej podejście stawiające w centrum uwagi prawa człowieka i dobro ofiar, zgodnie z którym ofiarom handlu ludźmi przysługują określone prawa i usługi na mocy prawa międzynarodowego, niezależnie od gotowości bądź zdolności tych osób do udziału w postępowaniu karnym (na mocy art. 11 ust. 3 dyrektywy);

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0162.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0218.

⁽³⁾ Zgodnie z szacunkami MOP z 2014 r. „Profits and Poverty: The Economics of Forced Labour” („Zyski a ubóstwo: ekonomia pracy przymusowej”).

Czwartek, 12 maja 2016 r.

- H. mając na uwadze, że należy wprowadzić rzeczywistą bezwarunkowość wszystkich usług wsparcia dla ofiar handlu ludźmi oraz zapewnić, aby nie dochodziło do dalszej wiktyimizacji;
- I. mając na uwadze, że handel ludźmi z jednej strony jest wynikiem nierówności gospodarczych i społecznych na świecie, a z drugiej strony jest spotęgowany nierównościami gospodarczymi, społecznymi, a także w zakresie kształcenia i szkolenia między kobietami a mężczyznami;
- J. mając na uwadze, że najnowsze dane statystyczne wskazują, iż większość ofiar handlu ludźmi stanowią kobiety; mając na uwadze, że sama płęć społeczno-kulturowa z natury nie jest przyczyną podatności na zagrożenia oraz że istnieje wiele dodatkowych czynników wywołujących taką podatność wśród kobiet i dziewcząt, m. in. ubóstwo, wykluczenie społeczne, seksizm i dyskryminacja;
- K. mając na uwadze, że kobiety i dziewczęta stanowią 80 % zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi ⁽¹⁾ oraz że wynik ten można częściowo przypisać przemocy strukturalnej i dyskryminacji kobiet i dziewcząt;
- L. mając na uwadze, że popyt na kobiety, dziewczęta, mężczyzn i chłopców w branży prostytucji jest decydującym czynnikiem napędzającym handel ludźmi do celów wykorzystania seksualnego; mając także na uwadze, że zapotrzebowanie na tanią siłę roboczą i niezdolność do zapewnienia poszanowania praw pracowniczych są czynnikami napędzającymi handel ludźmi z zamiarem ich wyzysku jako pracowników;
- M. mając na uwadze, że społeczna tolerancja dla braku równouprawnienia płci oraz dla przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także brak publicznej świadomości kwestii związanych z handlem ludźmi utrwalają środowisko sprzyjające handlowi ludźmi;
- N. mając na uwadze, że w krajach, w których uznano za przestępstwo zakup usług seksualnych i działalność czerpiącą korzyści z prostytucji innych, ograniczono występowanie rodzajów prostytucji, w których najczęściej można spotkać ofiary handlu ludźmi, takie jak prostytucja uliczna;
- O. mając na uwadze, że handel kobietami, dziewczętami, mężczyznami i chłopcami do celów wykorzystania seksualnego uległ ograniczeniu w krajach, w których za przestępstwo uznano popyt, w tym zarówno stręczycielstwo, jak i kupowanie usług seksualnych;
- P. mając na uwadze, że członkowie grup mniejszościowych i imigrantów, takich jak Romowie, ze względu na ich marginalizację społeczno-gospodarczą niewspółmiernie częściej padają ofiarami handlu ludźmi;
- Q. mając na uwadze, że stereotypy płciowe i dyskryminacja ze względu na płęć są szkodliwe dla wszystkich, przy czym mężczyźni rzadziej przyznają, że padli ofiarą wyzysku;
- R. mając na uwadze, że gospodarcze i społeczne wzmocnienie pozycji kobiet i grup mniejszościowych zmniejszyłoby ryzyko, że staną się one ofiarami handlu ludźmi;
- S. mając na uwadze, że identyfikacja ofiar pozostaje wyzwaniem, oraz mając na uwadze, że aby pomóc ofiarom handlu ludźmi oraz ścigać i osądzić handlarzy ludźmi, należy wzmocnić wsparcie i ochronę ofiar, przewidując prawo ofiary do legalnego pobytu i pracy w państwie członkowskim, do którego została ona nielegalnie przewieziona, a jednocześnie poprawić ich dostęp do wymiaru sprawiedliwości i odszkodowań;
- T. mając na uwadze, że dzieci stanowią około 16 % ⁽²⁾ zarejestrowanych ofiar handlu ludźmi, przy czym dziewczęta 13 % ⁽³⁾; mając na uwadze, że są one szczególnie zagrożone, ponieważ dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi wyrządzane są poważne i trwałe szkody natury fizycznej, psychicznej i emocjonalnej;
- U. mając na uwadze, że 70 % zidentyfikowanych ofiar handlu ludźmi oraz 70 % podejrzewanych handlarzy ludźmi w UE to obywatel UE, zaś większość zgłoszonych ofiar handlu do celów wykorzystywania seksualnego stanowią kobiety będące obywatelkami UE z Europy Środkowej i Wschodniej ⁽⁴⁾; mając na uwadze, że przy rozwijaniu systemów identyfikacji należy brać pod uwagę dane statystyczne, aby skuteczniej identyfikować wszystkie ofiary handlu ludźmi;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Eurostatu z 2015 r. zatytułowane „Handel ludźmi”.

⁽²⁾ Sprawozdanie Eurostatu z 2015 r..

⁽³⁾ Idem.

⁽⁴⁾ Europol, sprawozdanie sytuacyjne: „Handel ludźmi w UE” (luty 2016 r.).

Czwartek, 12 maja 2016 r.

- V. mając na uwadze, że większość zarejestrowanych ofiar to kobiety i dziewczęta padające ofiarami handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, stanowiąc łącznie nawet 95 % ofiar handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego⁽¹⁾; mając na uwadze, że handel ludźmi stanowi formę przemocy wobec kobiet i dziewcząt;
- W. mając na uwadze, że handel ludźmi jest zjawiskiem złożonym, występującym na skalę międzynarodową, którego skuteczne zwalczanie możliwe jest wyłącznie przy zagwarantowaniu skoordynowanej współpracy instytucji UE i państw członkowskich mającej na celu przeciwdziałanie turystyce sądowej uprawianej przez grupy przestępcze i pojedynczych przestępców, przy jednoczesnym skupieniu wysiłków – uwzględniających zintegrowaną przekrojową perspektywę – na identyfikacji i ochronie potencjalnych oraz faktycznych ofiar; mając na uwadze, że istnieje wyraźna różnica między handlem ludźmi a przemytem ludzi, jednak należy poświęcić szczególną uwagę osobom ubiegającym się o azyl, uchodźcom, migrantom i innym grupom wymagającym szczególnego traktowania, zwłaszcza dzieciom, nieletnim bez opieki i kobietom, ponieważ są one narażone na wiele zagrożeń, a przede wszystkim na wykorzystywanie i dalszą wiktyimizację;
- X. mając na uwadze, że handel ludźmi często postrzega się jako prowadzony tylko przez zorganizowane grupy przestępcze, lecz w rzeczywistości może też być prowadzony przez członków rodziny ofiary, jej znajomych, krewnych, partnerów w związku oraz zwykłych pracodawców;
- Y. mając na uwadze, że większość (70 %) podejrzanych, ściganych i skazanych handlarzy ludźmi to mężczyźni, chociaż kobiety biorące udział w tym procederze stanowią istotną mniejszość (29 %) i mogą odgrywać znaczną rolę w procesie handlu ludźmi⁽²⁾, zwłaszcza w przypadku handlu dziećmi;
- Z. mając na uwadze, że aby przepisy dotyczące zwalczania handlu ludźmi były skuteczne, musi im towarzyszyć wyraźna zmiana kulturowa, polegająca na odejściu od kultury bezkarności na rzecz kultury zerowej tolerancji dla handlu ludźmi;
- AA. mając na uwadze, że ofiarom często brakuje wiedzy o przysługujących im prawach i sposobach skutecznego korzystania z nich;
- AB. mając na uwadze, że handel ludźmi jako koncepcja jest odległy od niewolnictwa i szerszych debat dotyczących wykorzystywania; mając na uwadze, że nie wszystkie rodzaje wykorzystywania kwalifikowałyby się jako handel ludźmi;

Ogólna ocena środków podjętych na rzecz uwzględnienia aspektu płci w handlu ludźmi podczas wdrażania dyrektywy

1. zauważa, że termin transponowania dyrektywy 2011/36/UE do przepisów krajowych państw członkowskich upłynął z dniem 6 kwietnia 2013 r. oraz że wszystkie państwa członkowskie z wyjątkiem jednego poinformowały Komisję o transpozycji przedmiotowej dyrektywy do prawa krajowego;
2. wzywa państwa członkowskie do przyspieszenia pełnego i prawidłowego egzekwowania dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar;
3. podkreśla, że w ramach prawnych i politycznych UE uznano, iż handel ludźmi stanowi zjawisko specyficzne z perspektywy płci, i wzywa państwa członkowskie do przyjęcia szczególnych środków uwzględniających aspekt płci⁽³⁾; przypomina, że w art. 1 dyrektywy podkreślono potrzebę przyjęcia podejścia uwzględniającego aspekt płci w handlu ludźmi; podkreśla, że kobiety i mężczyźni, dziewczęta oraz chłopcy, są zagrożeni w odmienny sposób oraz że często padają ofiarami handlu ludźmi z różnych przyczyn, w związku z czym środki na rzecz przeciwdziałania, pomocy i wsparcia muszą uwzględniać aspekt płci; podkreśla ponadto, że strategia UE zalicza przemoc wobec kobiet oraz różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn do głównych przyczyn handlu ludźmi oraz ustanawia szereg działań podejmujących kwestię wymiaru płci w tym procederze;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Eurostatu z 2015 r.

⁽²⁾ Sprawozdanie Eurostatu z 2015 r.

⁽³⁾ „Śródrokresowe sprawozdanie w sprawie wdrożenia strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi” (SWD(2014)0318), s. 9.

Czwartek, 12 maja 2016 r.

4. zauważa, że Komisja jest zobowiązana do publikowania szeregu sprawozdań związanych z różnego rodzaju aspektami dotyczącymi wdrożenia przedmiotowej dyrektywy; jest głęboko zaniepokojony, że sprawozdania te zostaną przedłożone z opóźnieniem, co stanowi niepokojący sygnał związany z priorytetami w zakresie egzekwowania; wzywa Komisję do wypełnienia obowiązków sprawozdawczych oraz przestrzegania terminów określonych w dyrektywie;
5. przypomina wynikające z art. 23 ust. 1 dyrektywy 2011/36/UE zobowiązanie Komisji do przedłożenia Parlamentowi i Radzie w kwietniu 2015 r. sprawozdania oceniającego, w jakim stopniu państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania wspomnianej dyrektywy; podkreśla, że sprawozdanie to nie zostało sporządzone w terminie;
6. podkreśla, że aspekt płci musi być konsekwentnie monitorowany przy wdrażaniu unijnych przepisów służących zwalczaniu handlu ludźmi; wzywa Komisję do dalszego monitorowania tego aspektu w ramach prowadzonej przez nią oceny przestrzegania i wykonania dyrektywy przez państwa członkowskie;
7. docenia solidną pracę unijnego koordynatora ds. zwalczania handlu ludźmi, wykonaną przy zdobywaniu wiedzy i dowodów dotyczących różnych aspektów handlu ludźmi, w tym badań nad aspektem płci, a w szczególności zagrożeń dla dzieci; uważa jednak, że w celu przyspieszenia odpowiedzi UE na proceder handlu ludźmi mandat unijnego koordynatora ds. zwalczania handlu ludźmi mógłby zostać rozszerzony;
8. ubolewa, że organy ścigania w państwach członkowskich nie wykorzystują w pełni możliwości Europolu w celu zwiększenia wymiany informacji z tą agencją, co pozwoliłoby powiązać ze sobą dochodzenia prowadzone w poszczególnych państwach członkowskich oraz uzyskać szerszy obraz wywiadowczy najgroźniejszych sieci przestępczości zorganizowanej w UE;
9. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie przez Komisję strony internetowej poświęconej walce z handlem ludźmi, zawierającej bazę danych na temat projektów finansowanych przez UE na terenie Unii oraz na innych obszarach, aktualne informacje dotyczące instrumentów prawnych i politycznych UE w zakresie przeciwdziałania handlowi ludźmi na terenie państw członkowskich, a także dotyczące możliwości finansowania oraz inicjatyw UE;
10. podkreśla znaczenie zapewnienia jasnych i spójnych informacji dla ofiar i urzędników pierwszej linii mających z nimi kontakt, organów egzekwowania prawa, organów sądowych, funkcjonariuszy policji oraz pracowników opieki społecznej, w tym informacji na temat prawa do pomocy w nagłych wypadkach oraz do opieki zdrowotnej, zezwoleń na pobyt, praw do zatrudnienia, dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz do adwokata, możliwości dochodzenia roszczeń, szczególnych praw dzieci itp.;
11. podkreśla również znaczenie zwrócenia większej uwagi na pośredników rynku pracy, wykonawców, podwykonawców oraz agencje pośrednictwa pracy, w szczególności w sektorach o wysokim stopniu ryzyka, jako sposobu przeciwdziałania handlowi ludźmi, prowadzonemu w szczególności w celu wyzysku pracy, ale także w celu wykorzystywania seksualnego, stanowiącego drugie dno rzekomych umów dotyczących usług hotelarskich i gastronomicznych oraz opieki osobistej;
12. podkreśla, że ramy prawne i polityczne UE w zakresie handlu ludźmi łączą wymiar wewnętrzny i zewnętrzny tego procederu, uznając, że walka z tą działalnością, stanowiącą poważne naruszenie praw człowieka, jest jednym z wyraźnych celów unijnych działań zewnętrznych; podkreśla ponadto, że krajami pochodzenia i tranzytu dla handlu ludźmi w UE są często kraje spoza UE oraz że handel ludźmi, jako nielegalna działalność transgraniczna, stanowi istotne pole do współpracy z krajami nienależącymi do UE; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt, że, na wniosek Rady, Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych opracowały pakiet informacyjny dotyczący działań podejmowanych na rzecz walki z handlem ludźmi w państwach i regionach priorytetowych, jak również wykaz narzędzi i instrumentów, którymi dysponują UE oraz państwa członkowskie, w tym polityki zewnętrzne obejmujące kwestię handlu ludźmi oraz projekty finansowane przez UE i państwa członkowskie w tym zakresie; wzywa państwa członkowskie do współpracy z Komisją i ESDZ w dziedzinie zwalczania handlu ludźmi;
13. uważa, że osoby ubiegające się o azyl, uchodźcy i migranci są szczególnie podatni na handel ludźmi oraz że należy zwrócić szczególną uwagę na handel kobietami, dziećmi oraz członkami innych szczególnie wrażliwych grup; domaga się, by Komisja i państwa członkowskie zbadały związek między rosnącą liczbą przybywających uchodźców a handlem ludźmi; wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia współpracy, w tym w punktach szybkiej rejestracji migrantów, w celu

Czwartek, 12 maja 2016 r.

identyfikacji potencjalnych ofiar oraz wykorzystania wszelkich sposobów zwalczania handlarzy ludźmi i przemytników, w tym przez usprawnienie gromadzenia danych i zapewnienie zgodności z obecnymi standardami w zakresie ochrony; przypomina rolę unijnych agencji i sieci polegającą na identyfikowaniu na wczesnym etapie ofiar na unijnych granicach oraz walce z handlem ludźmi, w związku z czym podkreśla konieczność szerszej współpracy między Europolem, Eurojustem, władzami krajowymi i państwami trzecimi, korzystając także z europejskiego systemu przekazywania informacji z rejestrów karnych; domaga się zwiększenia zasobów agencji WSiSW w celu umożliwienia im wyznaczania przeszkolonych w zakresie aspektu płci funkcjonariuszy agencji, zwłaszcza w państwach członkowskich stojących w obliczu nasilonych mieszanych przepływów migracyjnych; podkreśla, że nowe, oparte na punktach szybkiej rejestracji podejście przedstawione w Europejskim programie w zakresie migracji nie powinno być ograniczone do szybkiego gromadzenia danych i nadrabiania zaległości, lecz powinno także obejmować proporcjonalny komponent zwalczania handlu ludźmi, nastawiony na skuteczne kierowanie potencjalnych ofiar do odpowiednich służb;

14. apeluje do państw członkowskich o krytyczną ocenę rejestru uchodźców, a także ocenę właściwych służb i struktur opieki, gdyż uchodźcy, w szczególności małoletni pozostający bez opieki, to grupa niezwykle narażona na wyzysk przez gangi przestępcze, wskutek czego mogą oni paść ofiarami handlu ludźmi;

15. uważa, że należy zwrócić większą uwagę na sytuację ofiar będących osobami transpłciowymi, które często doświadczają dyskryminacji, stygmatyzacji oraz gróźb zastosowania przemocy z powodu ich tożsamości płciowej; uważa, że osoby transpłciowe powinny zostać uznane za niezwykle wrażliwą grupę społeczną, gdyż są one szczególnie narażone na to, że wpadną w ręce handlarzy ludźmi; uważa, że ten czynnik narażenia powinien być wzięty pod uwagę przez państwa członkowskie przy dokonywaniu indywidualnej oceny ryzyka, tak by zapewnić ofiarom handlu ludźmi odpowiednią ochronę i opiekę; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia urzędnikom, którzy z dużym prawdopodobieństwem będą mieli kontakt z ofiarami lub potencjalnymi ofiarami handlu ludźmi, odpowiednich szkoleń na temat charakterystyki ofiar transpłciowych, tak by urzędnicy ci byli zdolni do bardziej proaktywnego ich identyfikowania oraz dostosowania świadczonej pomocy do potrzeb tych osób;

Perspektywa płci w zwalczaniu handlu ludźmi

16. podkreśla, że zgodnie z art. 11 dyrektywy państwa członkowskie mają obowiązek ustanowienia – we współpracy z odnośnymi organizacjami wspierającymi – mechanizmów służących zapewnieniu wczesnej identyfikacji ofiar, pomocy im oraz wsparcia; podkreśla potrzebę opracowania strategii opartej na czterech głównych filarach: działaniach zapobiegawczych, ściganiu przestępstwa, ochronie ofiar i wielopoziomym partnerstwie;

17. wzywa państwa członkowskie do zwalczania bezkarności, karania handlu ludźmi i zadbania o to, by sprawcy zostali postawieni przed wymiarem sprawiedliwości oraz by kary zostały zastrzone; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do ratyfikowania wszystkich stosownych międzynarodowych aktów, umów oraz do usankcjonowania zobowiązań prawnych, w tym Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, które sprawią, że wysiłki w zwalczaniu handlu ludźmi staną się skuteczniejsze, lepiej skoordynowane i spójne;

18. apeluje o spójne podejście do ścigania przestępstw związanych z handlem ludźmi oraz wzywa państwa członkowskie do usprawnienia prowadzonych dochodzeń i śledztw; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do nasilenia współpracy transgranicznej i współpracy z odpowiednimi agencjami UE;

19. przypomina, że kobiety i dzieci mogą być zmuszane do seksu w zamian za ochronę, aby przetrwać, aby przemieszczać się szlakiem migracyjnym oraz aby uzyskać podstawowe środki niezbędne do przeżycia; podkreśla, że kobiet i dzieci uprawiających seks w zamian za przetrwanie nie uważa się za ofiary handlu ludźmi, a zatem nie mogą one otrzymać wymaganej pomocy;

20. podkreśla, że w celu zapobiegania handlowi ludźmi i przemytowi ludzi konieczne jest utworzenie kanałów legalnej i bezpiecznej migracji dla kobiet i dzieci (na przykład przez wydawanie wiz humanitarnych); zwraca uwagę na konieczność zapewnienia przez państwa członkowskie migrującym kobietom, które otrzymują pozwolenie na pobyt w krajach przeznaczenia, dostępu do nauki języków oraz do innych środków integracji społecznej, w szczególności do edukacji i kształcenia, w celu umożliwienia im korzystania ze swych praw obywatelskich;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

21. wzywa państwa członkowskie do opracowania dobrze skonstruowanych technik rozmów z ofiarami, które umożliwią dokładną rekonstrukcję zdarzeń, a jednocześnie nie będą wywierać presji psychologicznej na ofiary, które i tak są już przestraszone i zagubione;

22. podkreśla, że we wszystkich wysiłkach mających na celu zwalczanie handlu ludźmi należy zachować równowagę między skupieniem na ściganiu a odpowiedzialnością za ochronę ofiar; zaznacza, że wsparcie dla ofiar odgrywa istotną rolę w zwalczaniu handlu ludźmi, ponieważ ofiary, które otrzymują odpowiednie wsparcie, są w stanie łatwiej przezwyciężyć traumę, której doświadczyły, a także mogą w większym stopniu pomóc w ściganiu sprawców, przygotowaniu programów zapobiegania i świadomym kształtowaniu strategii politycznych oraz mogą łatwiej bronić się, by ponownie nie paść ofiarą handlu ludźmi;

23. podkreśla, że internet odgrywa zasadniczą rolę w ułatwianiu handlu ludźmi, co w konsekwencji potęguje wyzwania w walce przeciwko tej poważnej formie zorganizowanej działalności przestępczej; ubolewa nad faktem, że internet jest coraz częściej wykorzystywany do werbowania ofiar, zarówno wewnątrz UE, jak i poza jej granicami, przez publikację fałszywych ofert pracy, reklamowanie usług świadczonych w drodze wyzysku ofiar, a także do wymiany informacji między siatkami przestępczymi; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by ich odnośne strategie polityczne w zakresie walki z handlem ludźmi uwzględniały tę kwestię, a także by organy ścigania odpowiedzialne za technologie wirtualne dysponowały niezbędną wiedzą na temat płci społeczno-kulturowej, aby zapobiegać wszystkim formom takiej działalności przestępczej i efektywnie je zwalczać, zwłaszcza w odniesieniu do handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego; podkreśla, że nowe technologie, media społecznościowe i internet powinny być także używane do rozpowszechniania dobrych praktyk w walce z handlem ludźmi oraz do podnoszenia świadomości i ostrzegania potencjalnych ofiar o zagrożeniach związanych z tym procederem; w związku z tym domaga się, by Komisja w większym zakresie zbadała rolę, jaką internet odgrywa w handlu ludźmi, oraz by przekazywała Parlamentowi istotne informacje w tej dziedzinie;

24. ubolewa, że identyfikacja ofiar to wciąż jeden z najtrudniejszych i niekompletnych aspektów wdrażania przepisów, jednak podkreśla, że nie zmniejsza to obowiązku państw członkowskich, by chronić te zagrożone osoby; podkreśla, że ze względu na represyjny i zwodniczy charakter tego przestępstwa ofiary mogą nie być w stanie zauważyć własnego zagrożenia; podkreśla, że działania, do wykonywania których zmuszane są ofiary handlu ludźmi, stanowią w niektórych państwach członkowskich czyny przestępcze, co w niektórych przypadkach osłabia zaufanie między ofiarami a władzami; przypomina, że dyrektywa 2011/36/UE zakazuje karania ofiar handlu ludźmi; wzywa państwa członkowskie do wdrożenia art. 11–17 dyrektywy dotyczących ochrony i wsparcia ofiar z zastosowaniem podejścia uwzględniającego perspektywę płci (w szczególności przez zwiększenie liczby schronisk dla ofiar oraz wzmocnienie programów reintegracji społecznej ofiar), a także do pełnego wdrożenia dyrektywy 2012/29/UE ustanawiającej normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw, tak by zapewnić odpowiednie wsparcie i pomoc ofiarom handlu ludźmi, w tym w odniesieniu do prawa do pobytu oraz dostępu do rynku pracy państwa członkowskiego, do którego trafiła ofiara handlu ludźmi; podkreśla, że przepisy te nie powinny być uzależnione od złożenia przez ofiarę skargi ani od współpracy w dochodzeniu karnym; wzywa Komisję do zwiększenia wymiany najlepszych praktyk w zakresie ochrony ofiar;

25. podkreśla, że organizacje pozarządowe i osoby zajmujące się ochroną ofiar handlu ludźmi i niesieniem im pomocy nie powinny być pociągane do odpowiedzialności za przestępstwo;

26. zdecydowanie krytykuje fakt, że korzystanie z usług osób, które padły ofiarą handlu ludźmi, nie jest jeszcze przestępstwem we wszystkich państwach członkowskich, uznaje jednak trudności w udowodnieniu posiadania takiej wiedzy na drodze sądowej; uważa, że byłby to ważny krok w uznaniu wagi tego przestępstwa, zapewnieniu prawdziwych ram walki z handlem ludźmi oraz przeciwdziałaniu poczuciu bezkarności;

27. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia surowych kar za przestępstwa handlu ludźmi, współczesnego niewolnictwa i wyzysku; wzywa, by za przestępstwo uznać świadome korzystanie z usług ofiar handlu ludźmi, w tym ofiar handlu do celów prostytucji, wyzyskiwania innych osób do celów prostytucji lub innych form wykorzystywania seksualnego, przymusowej pracy lub służby, w tym żebractwa, niewolnictwa lub praktyk podobnych do niewolnictwa, zniewolenia, wyzyskiwania do celów działalności przestępczej lub pobierania narządów; zwraca uwagę na niewielką liczbę dochodzeń i wyroków skazujących za przestępstwo handlu ludźmi na poziomie krajowym;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

28. zwraca uwagę, że głównym źródłem informacji w celu rejestracji ofiar jest policja i wskazuje na potrzebę zapewnienia dostatecznych zasobów ludzkich i finansowych, w tym ukierunkowanych i specjalistycznych szkoleń dla organów ścigania, a także większej równowagi płci wśród personelu; podkreśla fakt, że rejestracja ofiar handlu ludźmi w więzieniach i ośrodkach detencyjnych w niektórych państwach członkowskich ukazuje luki w systemie oraz braki w wiedzy zaangażowanych do tego celu pracowników; podkreśla, że państwa członkowskie UE muszą skutecznie stosować przepisy mające na celu zwalczanie handlu ludźmi, a także że w celu ułatwienia identyfikacji ofiar i zrozumienia subtelnych środków handlu ludźmi system wymiaru sprawiedliwości powinien skupić się w większym stopniu na dynamice handlu ludźmi oraz na stosowaniu prawa; zwraca w tym kontekście uwagę, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2015/2219 agencja CEPOL powinna promować poszanowanie i zrozumienie praw podstawowych wśród organów ścigania, w tym praw ofiar, ich wsparcia i ochrony;

29. apeluje, by Europol i krajowe siły policyjne potraktowały bardziej priorytetowo ściganie osób ułatwiających handel ludźmi oraz by przeznaczyły na ten cel większe zasoby, a także zwróciły szczególną uwagę na szerzenie zarówno wśród sił policyjnych, jak i wśród ogółu społeczeństwa wiedzy o nowych formach handlu ludźmi;

30. wzywa Europol i państwa członkowskie do wzmocnienia działań przeciwko werbownikom dzięki proaktywnemu podejściu lub na podstawie zeznań świadka, zgodnie z art. 9 dyrektywy 2011/36/UE; podkreśla, że werbownicy wykorzystują różne kanały, w tym sieci społecznościowe i strony internetowe (internetowe agencje rekrutacyjne); wzywa Komisję do rozszerzenia uprawnień unijnej jednostki ds. zgłaszania podejrzanych treści w internecie (IRU), istniejącej w Europolu, która zwalcza handel ludźmi;

31. apeluje do Komisji o dokonanie oceny skuteczności współpracy między państwami członkowskimi a Europolem w ramach zwalczania handlu ludźmi; podkreśla znaczenie systematycznej wymiany danych oraz zasilania przez wszystkie państwa członkowskie europejskich baz danych wykorzystywanych do tego celu, w szczególności baz danych Europolu, takich jak Focal Point Phoenix i Focal Point Twins; podkreśla, że straże graniczne i przybrzeżne muszą mieć dostęp do baz danych Europolu;

32. zauważa, że ofiary postrzegają wykorzystywanie odmiennie oraz że metoda identyfikacji z użyciem listy kontrolnej wskazań może utrudniać formalną identyfikację, co ma wpływ na dostęp ofiar do usług, pomocy i ochrony;

33. podkreśla, że aby motywować ofiary handlu ludźmi do zgłaszania tego rodzaju przestępstw władzom, ułatwiając w ten sposób wczesną identyfikację ofiar, konieczna jest modyfikacja istniejących przepisów w taki sposób, aby uznawały one ofiary handlu ludźmi za posiadaczy praw w świetle obowiązujących ram prawnych; podkreśla, że ofiary handlu ludźmi powinny mieć prawo do środków wsparcia i ochrony; podkreśla potrzebę nadania większych uprawnień pracownikom opieki społecznej i zdrowotnej oraz służbom imigracyjnym w celu określenia, co stanowi przypadek handlu ludźmi i komu należy udzielić pomocy i ochrony w świetle prawa;

34. wzywa do lepszego wdrożenia i monitorowania stosowania art. 8 dyrektywy 2011/36/UE, tak aby ofiary handlu ludźmi nie były ścigane i aby nie nakładano na nie sankcji albo kar, oraz podkreśla, że obejmuje to nienakładanie sankcji albo kar za prostytucję i niekaranie za nielegalny wjazd do państw tranzytowych i docelowych lub za nielegalny pobyt w tych państwach;

35. z zaniepokojeniem odnotowuje, że niektóre ofiary handlu ludźmi, zamiast uzyskać możliwość skorzystania ze swoich praw oraz z pomocy w uzyskaniu dostępu do nich, a także niezbędnej pomocy dla ofiar, co powinno mieć miejsce zgodnie z dyrektywą 2004/81/WE, są aresztowane i deportowane;

36. wzywa Komisję do opracowania wytycznych opartych na najlepszych praktykach, by w działaniach organów ścigania w całej UE rozszerzyć i uwzględnić wiedzę na temat płci społeczno-kulturowej;

37. wzywa państwa członkowskie do współpracy w celu lepszego wypracowania wytycznych dotyczących identyfikacji ofiar handlu ludźmi, które mogłyby się przydać służbom konsularnym i straży granicznej w realizacji tego zadania;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

38. podkreśla znaczenie „śledzenia pieniędzy” jako kluczowej strategii w zakresie śledzenia i ścigania zorganizowanych sieci przestępczych czepiących zyski z handlu ludźmi oraz wzywa Europol i Eurojust do wzmocnienia swoich zdolności w zakresie zwalczania handlu ludźmi; apeluje do państw członkowskich o bliską wzajemną współpracę oraz o współpracę z Europolem w badaniu aspektów finansowych i prania pieniędzy w poszczególnych przypadkach handlu ludźmi; podkreśla, że państwa członkowskie powinny zacieśnić współpracę prowadzącą do zamrażania i konfiskowania mienia osób uczestniczących w handlu ludźmi, ponieważ mogłoby to być skuteczny sposób, by przekształcić handel ludźmi z „biznesu o niskim ryzyku i wysokich zyskach” w „biznes o wysokim ryzyku i niskich zyskach”; w tym kontekście apeluje do państw członkowskich o skuteczniejsze korzystanie z wszystkich dostępnych narzędzi, takich jak wzajemne uznawanie wyroków sądowych, wspólne zespoły śledcze oraz europejski nakaz dochodzeniowy; uważa, że skonfiskowane mienie osób skazanych za przestępstwa związane z handlem ludźmi powinno być wykorzystywane do niesienia pomocy ofiarom handlu i wypłacania im odszkodowań; zwraca uwagę, że ogromne sumy pieniędzy pochodzące z handlu ludźmi i wyzysku są wykorzystywane do finansowania innych rodzajów groźnych przestępstw;

39. wzywa agencje wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych (WSiSW), takie jak Eurojust, Europol, FRA, Frontex, Cpol, EASO do opracowania trwałego programu poprawy równowagi płci w procesie podejmowania decyzji dotyczących handlu ludźmi; domaga się, by dane dotyczące składu ich zarządów pod względem płci zostały udostępniane, a następnie by odbyła się debata z państwami członkowskimi na temat korzyści płynących ze zrównoważonego naboru i promowania równowagi płci w organach ścigania i służbach granicznych; domaga się zatem, by programy takie jak Female Factor (realizowany przez Europol) były wdrażane w większości zdominowanych przez mężczyzn agencji WSiSW w trybie cyklicznym, a nie jednorazowo;

40. przypomina, że szkolenie pracowników i urzędników jest kluczowe dla wczesnej identyfikacji ofiar i zapobiegania przestępstwom; wzywa w związku z tym państwa członkowskie do pełnego stosowania art. 18 ust. 3 dyrektywy 2011/36/UE oraz do wymiany najlepszych praktyk, w szczególności przy tworzeniu uwzględniających aspekt płci programów szkoleniowych dla osób pełniących oficjalne funkcje i mających kontakt z ofiarami handlu ludźmi, w tym policjantów i innych sił bezpieczeństwa, straży granicznej, sędziów, sędziów pokoju, prawników i przedstawicieli innych organów sądowych, personelu medycznego pierwszego kontaktu, pracowników socjalnych oraz psychologów; podkreśla, że szkolenia te powinny obejmować rozwijanie zrozumienia aspektu płci w przemocy i wykorzystywaniu, wykrywanie ofiar, proces formalnej identyfikacji oraz odpowiednią pomoc dla ofiar uwzględniającą aspekt płci;

41. apeluje o szersze opracowywanie i rozpowszechnianie publikacji podnoszących świadomość, takich jak „Podręcznik dla pracowników służb konsularnych i dyplomatycznych dotyczący sposobów pomocy ofiarom handlu ludźmi i ich ochrony”⁽¹⁾, mających na celu zwiększanie wiedzy w danych zawodach;

42. uznaje znaczenie nawiązywania długotrwałych związków między organami ścigania, usługodawcami, różnymi zainteresowanymi stronami oraz ofiarami w celu budowy zaufania i wyczerpania na potrzeb tych ofiar; podkreśla, że organizacje wsparcia wymagają odpowiedniego finansowania projektów i wyraża zaniepokojenie, że wiele organizacji, zwłaszcza organizacji działających na rzecz kobiet, boryka się z problemami z powodu cięć kosztów;

43. podkreśla, że fundusze przeznaczane przez Komisję i państwa członkowskie powinny trafiać do najbardziej odpowiednich usługodawców, w zależności od potrzeb ofiar, w tym szczególnych wymogów związanych z dziećmi oraz płcią społeczno-kulturową, a także kompetencji usługodawcy oraz możliwości angażowania się przez niego w zakrojoną na szeroką skalę i długofalową pomoc i opiekę;

44. apeluje do państw członkowskich, aby aktywnie angażowały partnerów społecznych, przedstawicieli sektora prywatnego, związki zawodowe oraz społeczeństwo obywatelskie, w szczególności organizacje pozarządowe mające na celu walkę z handlem ludźmi i udzielanie pomocy ofiarom tego procederu, w inicjatywy na rzecz walki z handlem ludźmi, zwłaszcza w zakresie wyzysku pracowników, w tym w odniesieniu do identyfikacji ofiar i działań związanych z szerzeniem wiedzy;

⁽¹⁾ https://ec.europa.eu/anti-trafficking/publications/handbook-consular-and-diplomatic-staff-how-assist-and-protect-victims-human-trafficking_en.

Czwartek, 12 maja 2016 r.

45. zauważa, że mimo iż wykorzystywanie seksualne jest nielegalne we wszystkich państwach członkowskich, nie stanowi to bariery dla handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia dyrektywy 2011/92/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, a także do wzmocnienia współpracy policyjnej i sądowej w celu zapobiegania i zwalczania wykorzystywania seksualnego dzieci; apeluje do Komisji, by we współpracy z państwami członkowskimi zbadała zakres, w jakim popyt na usługi seksualne napędza handel ludźmi, w tym dziećmi, a także sposoby ograniczenia tego popytu; w związku z tym przypomina, że obowiązkiem państw członkowskich jest poświęcenie szczególnej uwagi dzieciom będącym ofiarami handlu ludźmi, w tym małoletnim bez opieki, którzy przybyli z państw trzecich, oraz zapewnienie specjalnej ochrony dzieciom uczestniczącym w postępowaniach karnych, przy czym dobro dziecka musi być zawsze uznawane za wartość nadrzędną;

46. zauważa, że gromadzenie danych dotyczących handlu dziećmi powinno opierać się na wspólnej definicji tego przestępstwa; zwraca zatem uwagę, że niektóre państwa członkowskie uważają handel dziećmi za odrębną formę wykorzystywania, inne natomiast nie oddzielają poszkodowanych dzieci od dorosłych, ograniczając możliwość uzyskania kompleksowego obrazu wywiadowczego i określenia optymalnych metod dochodzeniowych na szczeblu UE;

47. podkreśla, że zgodnie z art. 23 ust. 2 dyrektywy Komisja jest zobowiązana, by przed upływem 2016 r. przedłożyć sprawozdanie w sprawie oceny wpływu istniejących przepisów krajowych na kryminalizację świadomego korzystania z usług ofiar handlu ludźmi, a także w sprawie potrzeby dalszych działań; podkreśla, że Komisja nie powinna polegać wyłącznie na sprawozdawczości państw członkowskich, lecz powinna także oceniać zgodność w drodze współpracy ze społeczeństwem obywatelskim i innymi odpowiednimi podmiotami, takimi jak GRETA, oraz powinna korzystać ze sprawozdań dotyczących danych krajów opracowywanych przez specjalnego przedstawiciela i koordynatora OBWE ds. zwalczania handlu ludźmi oraz specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. handlu ludźmi i współczesnych form niewolnictwa;

48. zauważa, że państwa członkowskie nie postrzegają tak samo przyczyn popytu na wykorzystywanie, i apeluje do Komisji oraz państw członkowskich o zaproponowanie wytycznych dotyczących karania klientów w oparciu o model skandynawski, przy jednoczesnym szerzeniu wiedzy na temat wszystkich form handlu ludźmi, zwłaszcza wykorzystywania seksualnego, oraz nagłaśniania innych form wykorzystywania, np. przymusowej służby domowej;

49. zwraca uwagę, że większa podatność określonych grup ludzi stwarza większe zagrożenie, że osoby te staną się ofiarami handlu; ubolewa jednak nad faktem, że handel ludźmi jest odpowiedzią na wysoki popyt na produkty i usługi otrzymywane w wyniku wyzysku ludzi, stanowiącego bardzo opłacalną formę zorganizowanej przestępczości;

50. zwraca uwagę na dane, które potwierdzają, że kryminalizacja zakupu usług seksualnych w Szwecji podziałała jako środek odstraszający; podkreśla oddziaływanie normatywne tego modelu regulacji oraz jego potencjał pod względem zmiany postaw społecznych w celu ograniczenia ogólnego popytu na usługi ofiar handlu ludźmi;

51. apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie art. 18 ust. 4 dyrektywy oraz o rozwijanie określonych strategii ograniczania popytu na handel ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, takich jak programy pomocowe i projekty na rzecz wzmocnienia pozycji i ochrony praw osób uprawiających prostytutkę i ograniczenia ich podatności na wykorzystywanie, a także kampanie mające na celu osłabienie popytu na usługi seksualne ofiar handlu ludźmi, zauważając jednocześnie, że regulowanie kwestii prostytutki leży w kompetencji państw członkowskich; apeluje do Komisji o dokładniejsze zbadanie wszelkich powiązań między popytem na usługi seksualne a handlem ludźmi; uważa, że ograniczenie popytu można osiągnąć przez przepisy przenoszące ciężar przestępstwa na osoby kupujące usługi seksualne ofiar handlu ludźmi raczej niż na osoby je sprzedające;

52. apeluje do UE o zwrócenie uwagi na nowe formy handlu ludźmi i wykorzystywania ludzi, w tym wykorzystywanie do celów reprodukcyjnych oraz handel noworodkami, a także o większe nagłaśnianie takich przypadków;

53. z zaniepokojeniem zauważa, że jedynie nieliczne państwa członkowskie wyraźnie zdefiniowały programy służące ograniczeniu popytu na handel ludźmi oraz że, ogólnie rzecz biorąc, skupiały się one na handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego; apeluje do państw członkowskich o opracowanie programów ograniczających popyt na handel ludźmi dla wszystkich form procederu;

54. zauważa, że w pewnych okolicznościach małżeństwa dla pozorów mogą kwalifikować się jako handel ludźmi, jeżeli występuje element przymusu lub wykorzystania, oraz że częściej ofiarami padają kobiety i dziewczęta;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

55. podkreśla, że wysiłki na rzecz zwiększenia równouprawnienia płci przyczyniają się do walki z handlem ludźmi oraz że powinny obejmować strategię na rzecz kształcenia oraz programy wzmocnienia pozycji kobiet i dziewcząt w celu podniesienia ich statusu w społeczeństwie oraz uczynienia ich mniej podatnymi na handel ludźmi; wzywa państwa członkowskie do podjęcia bardziej aktywnych działań zapobiegawczych, takich jak kampanie informacyjne i podnoszące świadomość, szkolenia skierowane przede wszystkim do mężczyzn, ukierunkowane warsztaty z grupami szczególnie wrażliwymi oraz działania edukacyjne w szkołach, w tym promowanie równouprawnienia i zwalczanie stereotypów dotyczących płci oraz przemocy ze względu na płeć, ponieważ równe traktowanie powinno być celem całego społeczeństwa;

56. podkreśla skuteczność programów szerzenia wiedzy mających na celu uświadamianie konsumentów, by wybierali oni produkty oferowane przez korporacje, które zapewniają łańcuch dostaw wolny od niewolnictwa, jednak zauważa, że takie działanie samo w sobie nie jest wystarczające, by ograniczyć popyt na handel ludźmi;

57. zauważa, że zgodnie z dyrektywą 2009/52/WE pracodawcy nie mogą już legalnie angażować do pracy lub korzystać z usług obywateli krajów trzecich, którzy nie posiadają prawa legalnego pobytu na terytorium UE, mając świadomość, że są oni ofiarami handlu ludźmi; zauważa, że obywatele UE, którzy padają ofiarami handlu ludźmi, nie są objęci tym przepisem; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby w ich przepisach krajowych obywatele UE, którzy padają ofiarami handlu ludźmi, byli chronieni przed wyzyskiem pracowników oraz aby wprowadzono odpowiednie sankcje;

58. przypomina, że według Europolu około 10 000 dzieci pozostających bez opieki zniknęło bez śladu po przybyciu do UE w 2015 r. i że mogą być one ofiarami handlu ludźmi oraz mogą być narażone na wszelkie formy wyzysku i nadużyć; apeluje do państw członkowskich o pełne wdrożenie pakietu azylowego i rejestrowanie dzieci w momencie ich przybycia, aby objąć je systemami ochrony dzieci; apeluje do państw członkowskich o intensywniejszą wymianę informacji, aby lepiej chronić migrujące dzieci w Europie;

59. wyraża zaniepokojenie z powodu braku danych dotyczących kobiet i dzieci romskich narażonych na ryzyko stania się ofiarami handlu ludźmi do celów pracy przymusowej lub świadczenia usług, w tym żebractwa; wzywa Komisję do przedstawienia danych dotyczących kobiet i dzieci romskich uznanych za ofiary handlu ludźmi, liczby tych, które otrzymały pomoc dla ofiar, i wskazania, w których krajach miało to miejsce;

60. podkreśla, że wymuszone małżeństwo może być postrzegane jako rodzaj handlu ludźmi, jeżeli zawiera element wyzysku ofiary, i wzywa wszystkie państwa członkowskie do uwzględnienia takiego wymiaru; podkreśla, że wyzysk może być seksualny (gwałt małżeński, zmuszanie do prostytucji lub pornografii) lub ekonomiczny (praca domowa lub zmuszanie do żebractwa) oraz że wymuszone małżeństwo może być ostatecznym celem handlu ludźmi (sprzedaż ofiary jako żony lub zawarcie małżeństwa pod przymusem); podkreśla, że władze mają trudności z rozpoznaniem w praktyce handlu ludźmi tego rodzaju, ponieważ odbywa się on w sferze prywatnej; wzywa państwa członkowskie, aby przewidziały odpowiednie usługi opieki nad ofiarami; apeluje do Komisji, aby zwiększyła wymianę najlepszych praktyk w tym zakresie;

61. wyraża zaniepokojenie rosnącym zjawiskiem „loverboys”; przypomina, że ofiary tego zjawiska często są emocjonalnie uzależnione, co utrudnia dochodzenia, ponieważ niełatwo jest wykryć, że są one ofiarami handlu ludźmi, a ponadto często odmawiają składania zeznań przeciwko swojemu „loverboy”; apeluje do Komisji, aby zwiększyła wymianę najlepszych praktyk w tym zakresie; wzywa państwa członkowskie, aby przewidziały specyficzną pomoc dla tego rodzaju ofiar oraz aby dopilnowały, by organy ścigania i organy sądowe traktowały je jako ofiary, w szczególności jeżeli są to osoby nieletnie, aby uniknąć ich stygmatyzacji z powodu „dewiacyjnych zachowań”;

Aspekt płci w pomocy ofiarom, ich wspieraniu oraz ochronie

62. niepokoi się, że nie wszystkie ofiary są w stanie uzyskać łatwo dostęp do usług lub że o nich wiedzą; podkreśla, że dyskryminacja w dostępie do usług nie może mieć miejsca;

63. zauważa, że ofiary handlu ludźmi wymagają specjalistycznych usług, w tym dostępu do bezpiecznego krótko- i długoterminowego zakwaterowania, programów ochrony świadków, opieki zdrowotnej i doradztwa, tłumaczeń pisemnych i ustnych, środków ochrony prawnej, rekompensaty, edukacji i szkoleń, w tym nauczania języka ich kraju zamieszkania, pośrednictwa pracy, (re)integracji, mediacji rodzinnej i pomocy w przesiedleniu, oraz że usługi te powinny być w dalszym ciągu dostosowywane do indywidualnych potrzeb danych osób, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii płci społeczno-kulturowej;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

64. podkreśla, że aspekt płci w handlu ludźmi zobowiązuje państwa członkowskie do traktowania go jako formy przemocy wobec kobiet i dziewcząt; podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na dynamikę wykorzystywania i związane z nim długoterminowe szkody emocjonalne i psychologiczne; apeluje do Komisji, by zaproponowała europejską strategię zwalczania przemocy uwarunkowanej płcią, obejmującą wniosek ustawodawczy w sprawie przemocy wobec kobiet z uwzględnieniem handlu ludźmi;

65. podkreśla solidną pracę szeregu służb rządowych i społeczeństwa obywatelskiego w identyfikowaniu ofiar handlu ludźmi oraz zapewnianiu pomocy i wsparcia ofiarom, mimo że nie wszystkie państwa członkowskie spójnie podejmują takie działania bądź też nie podejmują ich w odniesieniu do różnych rodzajów handlu ludźmi;

66. podkreśla potrzebę zapewnienia odpowiedniego finansowania dla niezależnych organizacji pozarządowych i schronisk dla określonej płci w celu odpowiedniego zaspokojenia potrzeb na wszystkich etapach drogi ofiary w krajach docelowych oraz prowadzenia działań zapobiegawczych w odnośnych krajach pochodzenia i tranzytu oraz krajach docelowych;

67. apeluje do państw członkowskich o stworzenie numerów alarmowych, pod które ofiary handlu ludźmi i wykorzystywania mogą dzwonić, aby szukać pomocy i porad; stwierdza, że takie numery alarmowe okazały się skuteczne w innych dziedzinach, takich jak radykalizacja czy uprowadzenie dzieci;

68. apeluje do państw członkowskich o zapewnienie ofiarom handlu ludźmi świadczenia usług z uwzględnieniem aspektu płci dostosowanych do ich potrzeb i uwzględniających wszelkie potrzeby, które mogą być specyficzne dla formy handlu ludźmi, na jaką ofiary te były narażone; podkreśla, że mimo iż większość ofiar to kobiety i dziewczęta, specjalistyczne usługi powinny być dostępne dla wszystkich ofiar bez względu na płeć;

69. podkreśla, że wiele ofiar wyzysku seksualnego jest narkotyzowanych, co pozwala utrzymać je w stanie uzależnienia fizycznego i psychicznego; apeluje więc do państw członkowskich, aby utworzyły dla tych ofiar specjalistyczne programy pomocy i aby uznawały taki element za okoliczność obciążającą w postępowaniach karnych w sprawie handlu ludźmi;

70. podkreśla, że kumulacyjny efekt różnych form dyskryminacji ze względu na orientację seksualną lub tożsamość płciową sprawia, że osoby LGBTI są szczególnie narażone na ryzyko, jakim jest handel ludźmi; apeluje do państw członkowskich, aby reagowały na specyficzne potrzeby osób LGBTI; wzywa Komisję do promowania dobrych praktyk w tym zakresie;

71. podkreśla, jak ważne jest systematyczne uznawanie przez wszystkie państwa członkowskie prawa do dostępu do usług bezpiecznej aborcji dla ofiar handlu ludźmi płci żeńskiej, których ciąża jest wynikiem wykorzystywania,

72. uważa, że art. 11 ust. 5 dyrektywy 2011/36/UE należy rozszerzyć, wprowadzając pomoc przeznaczoną na przyszłą integrację (naukę języka, zaznajomienie się z kulturą i społeczeństwem itp.), jeżeli ofiara ze względu na okoliczności, w jakich się znajduje, może się ubiegać o zezwolenie na pobyt;

73. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia, aby ofiarom handlu ludźmi będącym obywatelami Unii i państw trzecich przysługiwały zezwolenia na pobyt;

74. zauważa, że zmienny charakter prawnego statusu pobytu nie wyklucza możliwości stania się ofiarą handlu ludźmi oraz że w związku z tym takie ofiary powinny mieć takie same prawa jak inni; apeluje do państw członkowskich, by nie łączyły ze sobą kwestii migracji i handlu ludźmi, podkreślając zasadę bezwarunkowej pomocy, o której mowa w dyrektywie;

75. wzywa wszystkie państwa członkowskie do skutecznego zagwarantowania praw ofiar i apeluje o analizę wdrożenia dyrektywy 2011/36/UE w świetle przepisów dyrektywy 2012/29/UE; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia wszystkim osobom, które twierdzą, że padły ofiarą handlu ludźmi bądź spełniają odnośne kryteria umożliwiające stwierdzenie tego faktu, bezpłatnej pomocy prawnej, w tym pomocy i reprezentacji prawnej, wsparcia psychologicznego i medycznego, a także informacji na temat praw do pomocy i opieki medycznej, w tym prawa do przerwania ciąży dla ofiar wykorzystywania seksualnego, aby pomóc tym osobom w uzyskaniu dostępu do ich praw, odszkodowań lub środków prawnych; podkreśla, że określenie się przez daną osobę jako ofiara nie powinno być nigdy jedynym wymogiem, od którego zależy dostęp do praw i usług przysługujących ofiarom;

76. apeluje do państw członkowskich o udostępnienie ofiarom handlu ludźmi pomocy prawnej nie tylko podczas postępowania karnego, ale również w przypadku wszelkich postępowań cywilnych, dotyczących pracy, imigracji lub udzielania azylu, w których osoby te uczestniczą;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

77. apeluje, by państwa członkowskie przy podejmowaniu decyzji dotyczących limitów wsparcia dla ofiar uwzględniły dłuższy czas niezbędny do przezwyciężenia skutków handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego w porównaniu z czasem niezbędnym do przezwyciężenia skutków innych form handlu ludźmi; apeluje o zwiększenie środków ochrony dla ofiar handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, aby zminimalizować szkody, nie dopuścić do ponownego stania się przez nie ofiarami handlu ludźmi oraz przeciwdziałać wtórnej wiktymizacji, a we wszystkich przypadkach zwracać uwagę na indywidualne potrzeby;

Ocena innych środków uwzględniających aspekt płci podjętych podczas wdrażania dyrektywy

78. podkreśla, że wszelkie zobowiązanie ofiar do uczestnictwa w ściganiu handlarzy ludźmi może być szkodliwe; podkreśla, że w ramach podejścia opartego na prawach człowieka takie zobowiązanie nie powinno być warunkiem uzyskania dostępu do usług;

79. podkreśla, że wszystkie ofiary handlu ludźmi powinny być systematycznie informowane o możliwości skorzystania z okresu ochronnego i refleksji, który to okres powinien takim ofiarom zostać faktycznie przyznany; ubolewa, że w niektórych państwach członkowskich prawa te transponowano tylko do przepisów dotyczących migracji, a zatem nie mają one zastosowania do wszystkich ofiar handlu ludźmi, lecz tylko do nielegalnych migrantów; przypomina, że prawa te muszą zostać zapewnione wszystkim ofiarom handlu ludźmi;

80. przypomina, że zgodnie z dyrektywą 2004/81/WE państwa członkowskie mają obowiązek zapewnienia okresu ochronnego i refleksji ofiarom handlu ludźmi; apeluje do państw członkowskich, aby przy ustalaniu długości takiego okresu brały pod uwagę art. 13 Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi oraz aby wydłużyły przewidziany w tej konwencji minimalny 30-dniowy okres ochronny i refleksji dla ofiar handlu ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego, z uwagi na znaczne i utrzymujące się skutki tej formy przemocy;

81. zwraca uwagę, że obecna strategia UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi wygasa z końcem 2016 r. i apeluje do Komisji o przeprowadzenie oceny obecnej strategii i wdrożenie nowej, stanowiącej rozwinięcie podejścia opartego na prawach człowieka i skupionego na ofiarach, która będzie uwzględniać jasny aspekt płci, będzie zawierać konkretne działania w tym zakresie, obejmie odpowiednią i skuteczną walkę z tym procederem oraz będzie dążyć do osłabienia popytu sprzyjającego wszelkim formom handlu ludźmi; apeluje, by strategia ta została zintegrowana z innymi obszarami politycznymi oraz by była z nimi spójna w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia środków na rzecz przeciwdziałania handlowi ludźmi, w tym także na rzecz bezpieczeństwa, równouprawnienia płci, migracji, bezpieczeństwa cybernetycznego i organów ścigania;

82. wyraża uznanie dla tych państw członkowskich, które ustanowiły skuteczne krajowe mechanizmy sprawozdawczości oraz sprawozdawców krajowych, i apeluje do nich o dopilnowanie, by działania te były poparte odpowiednim finansowaniem oraz niezależne, aby mogły spełnić swoją funkcję w jak najlepszy sposób;

83. wzywa państwa członkowskie, aby w celu oceny realizowanych strategii i działań oraz zwiększenia wysiłków w walce z handlem ludźmi wyznaczyły niezależnego sprawozdawcę krajowego uprawnionego do występowania bezpośrednio przed krajowym parlamentem i formułowania zaleceń na rzecz usprawnienia walki z handlem ludźmi;

84. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia bardziej szczegółowych i aktualnych danych przez kompilowanie wiarygodnych informacji statystycznych pozyskanych od wszystkich głównych podmiotów, dopilnowanie, by dane były jednolite i segregowane ze względu na płeć, wiek, rodzaj wykorzystywania (w rozbiciu na podkategorie rodzajów handlu ludźmi), kraj pochodzenia i kraj docelowy, a także uwzględnienie osób, które padły ofiarami wewnętrznego handlu ludźmi, aby lepiej identyfikować potencjalne ofiary i zapobiegać przestępstwom; wzywa państwa członkowskie do szerszej wymiany danych w celu lepszej oceny aspektu płci i najnowszych tendencji w handlu ludźmi, a także skuteczniejszego zwalczania tego procederu; wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, by krajowi sprawozdawcy odgrywali bardziej znaczącą rolę w koordynacji inicjatyw związanych z gromadzeniem danych, przy ścisłej współpracy z odnośnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego działającymi w tej dziedzinie;

85. zwraca uwagę, że mimo jasnej definicji handlu ludźmi zawartej w dyrektywie w krajowych przepisach państw członkowskich przyjęto szereg różnych definicji tego procederu; wzywa Komisję do przeprowadzenia badań w tym zakresie oraz przedłożenia sprawozdania dotyczącego praktycznego znaczenia różnic w definicjach dla stosowania dyrektywy; podkreśla znaczenie jasności pojęciowej dla uniknięcia nakładania się z innymi powiązanymi, lecz odrębnymi kwestiami;

Czwartek, 12 maja 2016 r.

86. odnotowuje, że zdaniem ogółu zainteresowanych stron zdecydowana większość ofiar handlu ludźmi pozostaje niewykryta; dostrzega, że w pewnej mierze nie zauważano handlu ludźmi dotyczącego osoby należące do grup szczególnie wrażliwych, takich jak (bezdonna) młodzież, dzieci, niepełnosprawni oraz osoby LGBTI; podkreśla znaczenie usprawnionego gromadzenia danych dla skuteczniejszych działań zmierzających do identyfikacji ofiar w odniesieniu do tych grup oraz rozwijania najlepszych praktyk w zakresie zaspokajania szczególnych potrzeb takich ofiar;

87. podkreśla, że w celu zwiększenia wysiłków na rzecz zwalczania handlu ludźmi w Unii Europejskiej unijne instytucje powinny dokonać starannej oceny stosowania prawa UE w państwach członkowskich i, w razie potrzeby, wdrożyć dodatkowe środki prawne oraz inne niezbędne środki;

88. apeluje do Komisji o opracowanie znormalizowanych wytycznych dotyczących gromadzenia danych, w tym w zakresie ochrony danych, dla odnośnych organów, takich jak organy ścigania, służba graniczna i imigracyjna, organy świadczące usługi społeczne, władze lokalne, więzienia, organizacje pozarządowe oraz inne podmioty wspierające;

89. wzywa Komisję do zagwarantowania, aby walce z handlem ludźmi przypisany został wyższy priorytet w Europejskim programie w zakresie migracji (COM(2015)0240), by ułatwić zaangażowanie ofiar w ściganie handlarzy;

90. wzywa Komisję do podjęcia działań w związku z nadużywaniem pracy na własny rachunek przy zatrudnianiu migrantów zarobkowych w niektórych państwach członkowskich UE w celu omijania lokalnych norm pracy i obowiązków związanych z zatrudnieniem, dostrzegając, że pozorna praca na własny rachunek często wykorzystywana jest w dziedzinach zatrudnienia migrantów, w których zagrożenie handlem ludźmi jest największe;

91. apeluje do UE i państw członkowskich o wzmocnienie współpracy regionalnej w zakresie zwalczania handlu ludźmi na znanych szlakach, takich jak szlak prowadzący ze Wschodu do UE, przez wykorzystanie Instrumentu na rzecz Stabilności oraz stałe zobowiązania krajów kandydujących;

92. wzywa UE do przedstawienia za pośrednictwem Eurostatu szacunkowej liczby ofiar handlu ludźmi, zarejestrowanych lub nie, zgodnie z ogólnymi wzorcami stosowanymi przez organizacje, takie jak Międzynarodowa Organizacja ds. Migracji (IOM), Biuro Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemocności (UNODC) oraz Międzynarodowa Organizacja Pracy (MOP);

93. apeluje do państw członkowskich o włączenie zasady non-refoulement do swoich wytycznych w sprawie zwalczania handlu ludźmi, jak w przypadku protokołu ONZ w sprawie handlu ludźmi i konwencji Rady Europy o handlu ludźmi, oraz zgodnie ze zobowiązaniami państw wynikającymi z międzynarodowego prawa uchodźczego oraz międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka;

94. zachęca UE i państwa członkowskie do prowadzenia badań nad najnowszymi tendencjami i formami handlu ludźmi, w tym nad wpływem obecnego kryzysu migracyjnego na handel ludźmi, tak by znaleźć odpowiednią i ukierunkowaną odpowiedź na te zmiany;

95. wzywa Komisję do opracowania w ramach przyszłego sprawozdania w sprawie wdrożenia dyrektywy 2011/36/UE analizy zależności między różnymi rodzajami handlu ludźmi a łączącymi je drogami, gdyż ofiary są często wykorzystywane na różne sposoby jednocześnie lub podlegają najpierw jednemu rodzajowi handlu ludźmi, a następnie innemu; wzywa także Komisję, aby wspierała dalsze badania nad głównymi przyczynami handlu ludźmi oraz ich wpływem na równouprawnienie płci;

96. wzywa Komisję Europejską do dokonania oceny konieczności ewentualnej zmiany uprawnień przyszłej Prokuratury Europejskiej, aby po jej powołaniu uprawnienia prokuratury obejmowały zwalczanie handlu ludźmi;

97. apeluje do Komisji Europejskiej, przy uwzględnieniu faktu, że konwencja stambulska stanowi skuteczne narzędzie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet, w tym handlu ludźmi, a także ochrony ofiar i pomocy im, o promowanie ratyfikacji konwencji przez państwa członkowskie;

o

o o

98. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i rządów państw członkowskich.
